

HAYALET

Adım Serap.

Şu anda bir rüya görüyorum.

Zeynep, sırtında gök mavisi paltosuyla kıkır kıkır gülerek koşturuyor. Paltosunun önü her zamanki gibi açık, koşarken uçlarından iki yana savruluyor. Pembe renkli, boğazlı kazak giymiş. Bir de güneş sarısı tayt.

Zeynep, gökkuşağı gibi rengârenk.

Kızarmış yanakları, siyah parlak saçlarıyla inanılmaz uyumlu.

Başıyla, hadi yetiş bana, diye işaret ediyor.

Ben onun kadar hızlı koşamıyorum. Her konuda olduğu gibi, koşma konusunda da beceriksizim.

Yine de elimden geleni yapıyorum. Sarsak sarsak koşturuyorum arkasından.

Şehrin içindeyiz. Ama şehir, her zamanki şehir değil. Tüm o grilikler ve çirkinlikler yok olmuş, sokaklar renklenmiş, ışıltamış.

Pırıl pırıl temiz caddelerden; rengârenk köprülerden; pembeye, mora, eflatuna boyanmış binaların önünden geçiyoruz.

“Ne kadar güzel, değil mi!” diye bağıyor Zeynep.

Neyi kastettiğini tam olarak bilmiyorum ama yanıttım: “Evet!”

Sonra bir demiryolu köprüsüne çıkıyoruz. Zeynep, tam ortada duruyor ve beklemeye başlıyor. Nefes nefese yaklaşıyorum ona ve, “Neden durdun?” diye soruyorum.

“Çünkü burası son durak,” diyor.

Tren görünüyor uzaktan. Yaklaşıyor... yaklaşıyor...

Zeynep, dönüp ışıltılı gülümsüyor bana. Sonra kendisini aşağıya atıyor. Yavaş çekim düşüyor. Havadayken elini sallıyor bana. Ve trenin önüne bir yaprak gibi iniyor.

Yarı belime kadar sarkmış halde, kalakalıyorum orada öyle. Tren, büyük bir gürültüyle geçiyor aşağıdan.

Sonra, uyanıyorum.

Zeynep yanımda. Sevgili hayalet arkadaşım.

GERÇEK ARKADAŞ ARIYORUM

Bugün onuncu sınıfta ilk günüm.

Midemde korkunç bir kasılma var.

Hissettiğim korku değil, sadece can sıkıntısı olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyorum.

Ama başaramıyorum.

Sınıf her zamanki gibi. Duvarlar aynı sıkıcı gri renkte, sıralar aynı şekilde tozla karışık deterjan kokuyor ve sınıftaki tipler tıpkı geçen yılın sonunda bıraktığım gibi: Müthiş havalı görünüyorlar ama buraya tıkdıkları için yüzlerinde –o havalı hallerine hiç yakışmayan kindar bir ifade var.

Sorun değil, çabuk alışırlar.

Alışamayacak olan benim.

Derken, kapı açılıyor, içeriye yeni bir kız giriyor.

Üstünde –tıpkı diğer kızlar gibi okul forması var, ama onlardan çok farklı görünüyor. Farkı havasında,

yürüyüşünde, duruşunda... Okula geçerken uğramış biri gibi sanki. Her an çıkıp gidebilecek biri. Dalgın, uçucu bir hali var.

Sınıftaki ikinci boş yere oturuyor. Birinci boş yer, benim yanımda. Hiç kimse oturmaz yanıma.

İkinci boş yer, sol tarafta en ön sıra. Pencerenin ve öğretmen masasının hemen dibini yani. Genelde kimsenin tercih etmediği bir yer. Ama o, gidip oraya oturuyor.

Yoklama sırasında adımı duyuyorum: Candan.

İşi gücü bırakıp onu seyrediyorum. Koyu kızıl, yumuşacık, dalgalı uzun saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmış. Suluboyayla yapılmış bir resim sanki. Yüzünün ve vücudunun çizgileri titreşerek havaya karışıyor. Gözleri çok dalgın bakıyor. Yolunu şaşırılmış bir melek gibi, diye düşünüyorum.

Büyülenmiş gibiyim. Gözlerimi hiç ayırmadan uzun uzun seyrediyorum onu.

Bir ara yavaşça arkaya dönüyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Dimdik.

Suçüstü yakalandım. Ensemden aşağı ürperiyorum.

Bir gün bulacağımdan emin olduğum, “gerçek” arkadaşım o mu acaba?

On altı yaşındayım ve hâlâ mavi perilere inanıyorum.

Pinokyo'nun mavi perisi bir gün karşıma çıkacak ve ne istediğimi soracak. Ben de, “Gerçek bir arkadaş,” diyeceğim.

Yalnızca bana ait, beni hiçbir zaman bırakıp gitmeyecek bir arkadaş.

Hiç konuşmasak bile anlaşabileceğim biri.

Benden güzel olabilir. Benden yetenekli olabilir. Yeter ki beni sevsin.

“Ben seni seviyordum zaten,” diyor inceden bir ses. Dönüp bakıyorum. Zeynep. Yanımda oturuyor.

“Evet ama sen ölüsün!” diyorum. İçimden tabii. “Gerçek arkadaş olsan ölmezdin. Öyle çabuk gitmezdin!”

Zeynep benim en iyi (ve tek) arkadaşım.

Sekizinci sınıfın sonunda intihar etti. Sınavdan kötü puan aldığı ve babasının istediği liseye giremediği için metro vagonunun önüne attı kendini.

Ben onu rüyalarımında, pırıl pırıl parlayan bir şehirde, ışıltılı bir köprünün üstünden atlarken görüyorum hep. Oysa Zeynep nemli, karanlık, kasvetli yeraltında öldü.

TRAVMA

Travma kelimesi *trauma*'dan geliyormuş. İnternette baktım. Kelime anlamı: “İnsana çok acı veren, mahveden bir deneyim.” Psikolojide, “korkunç bir olaya verilen duygusal tepki” olarak geçiyor.

Zeynep'in ölümüne işte ben de böyle duygusal tepki veriyorum: Olur olmaz yerlerde, onu hâlâ görerek.

Zeynep'in hayaleti peşimi bırakmıyor. Bana sürekli bir şeyler söylüyor. Bazen kendisini acındırıyor, bazense komiklikler yapıyor.

Bu benim büyük sırrım. Ve gerçek bir arkadaşım olduğunda, onunla en önce bu sırrı paylaşacağım. Çünkü açıkçası, bazen çok korkuyorum. Abim gibi delirmeyi hiç istemem doğrusu. Yok, böyle söylememeliyim! Abim tam da delirmiş sayılmaz. Daha çok, depresyonda, diyebiliriz. Ve çıkamıyor o karanlık delikten. Depresyondan yani.

Zeynep öldüğünde, çok uzun bir süre hiçbir şey hissedemedim. Zeynep yoktu artık, bu kadarını anlayabiliyordum. Ama ölmek ne demekti, o kısmı anlayamıyordum.

Sonra kollarım kaşınmaya başladı. Hatır hatır kaşıkça kanadı kollarım. İnce ince çizikler oldu. Çizikler kabuk bağladı. Ben o kabukları yemeye başladım. Ben kopardıkça, yeniden kabuk bağlıyorlardı. Uzun süre böyle devam etti bu. Sonra annem kollarımın halini fark etti. Bir şişe kolonyayı boşalttı çiziklerin üstüne. Camım fena yandı. İtiştik kakıştık biraz.

Zeynep ilk kez o zaman çıktı ortaya. Annemin arkasında durup tavşan kulağı yaptı. Ben gülmeye başlayınca, annem tam delirdi. “Kitap okuya okuya sonunda beynini çatlattın,” diye bağırdı çağırdı. Sonra da kapıyı öfkeyle vurup, çıktı gitti odadan.